

mijmering

perspectief

Er zit brood in verf, veel brood, las ik vanochtend in de krant. Brood in verf, dat had ik nou nooit gedacht, daar wilde ik meer over weten. Na lezing van het artikel – het werd me in de eerste alinea al wel duidelijk, maar ik heb het toch maar helemaal uitgelezen - bleek dat het niet om boterhammen ging maar om de stijgende verkoopwaarde van goede verf. Dat overkomt me nou vaak.

Als mensen iets onverwachts of akeligs zien gebeuren schijnen ze op drie manieren te kunnen reageren. Ze handelen, ze lopen weg of ze vallen stil. Ik behoor tot de laatste categorie. Ik blijf gewoonweg zitten kijken naar wat er gebeurt, gebiologeerd door het afwijkende dat ik zie. Ik schaam me daar een beetje voor – met mij kun je waarschijnlijk de oorlog niet winnen - maar deskundigen op gebied van menselijk handelen zeggen dat op de typering en geen waardeoordeel mag worden geplakt; mensen zijn zoals ze zijn. Gelukkig maar.

Ik was erbij toen zus en zwager in hun nieuwe huis de muren gingen witten. Alles was nog kaal, ook de vloer. Mijn zwager pakte de bak met witsel, hield die, om de gebruiksaanwijzing goed te kunnen lezen, een beetje schuin, waarop het spul als dikke pap door de al aan één kant geopende deksel op de vloer droop. Ik zat erbij en ik keek ernaar en vroeg na een tijdje: moet dat zo?

Dat 'moet dat zo' wordt me nog steeds nagedragen. Ik weet wel dat dit niet zo moet, maar op dat moment was er niets in mij dat alarm sloeg en de situatie een halt wilde toeroepen.

Wat dat is? Ik weet het niet. Ik bekijk de wereld soms vanuit een ander - lees 'breder' - perspectief. Laatst vertelde mijn moeder dat ze met een groep mensen in drie dubbeldekkers werd rondgereden. Ik hoorde driedubbeldekkers. Ik zag het voor me en zei: maar die vallen toch om? Zus en moeder keken elkaar aan en barstten in lachen uit. Typisch ons Marjolijn

Marjolijn Sengers, 12 maart 2017

